Første bok

Første del

Å vende tilbake til et hus man en gang har forlatt

I går sto vinden på fra sørøst, og i kveldingen ga havet meg en ørret.

Dagen hadde vært overskyet og grå, men de siste timene var himmelen klar. Fisken var ikke stor, halvannet kilo kanskje, men den var vill og kraftfull. Den hogg til akkurat idet solen gikk ned i en kjølig kaskade av rødt der bortenfor Helsingfors, og da den ruste og sprellet for friheten og livet, glitret det som ild i de sølvaktige skjellene. Sluken jeg brukte var også rød, med svarte, tverrgående striper, for når jeg fisker i solnedgangen spøker alltid Werners ord i meg: *Er det klarvær skal du bruke rødt eller oransje den siste timen.* Dessuten gikk fisken på ved Ryssgrynnan, sør for Hästkobben, akkurat der Werner sa at jeg alltid skulle prøve hvis det var om våren og vinden var sørøstlig.

Og jeg sa til meg selv: Tenk at metodene virker fremdeles, selv om mer enn tredve år har gått siden Werner lærte meg å fiske.

Da jeg kjørte tilbake over Råbergafjärden og dro opp båten nedenfor restene av Östermans badstu (jeg er ikke medlem av Råberga Båtselskap og har følgelig ikke adgang til den inngjerdete småbåthavna deres), skumret det allerede. Jeg trædde en kvist gjennom gjellene på ørreten og bar den på gamlemåten, jeg gikk langs Råbergaveien i den langsomt mørknende kvelden, jeg kjente angen av hav og jord og bartrær, og det var da det gikk opp for meg: Jeg har faktisk flyttet tilbake.

Det er mye som ikke er som før i Råberga. Småbåthavna har jeg alt nevnt: betongmoloer og et gjerde i lettmetall har for lengst erstattet den gamle dampskipsbrygga hvor båten vår pleide å ligge fortøyd. Og Tistelskär og Kalvholmen er utparsellert, i hver glenne står et tømmerhus, foran hyttene er det omhyggelig opparbeidede hager, i

blomsterbedene stikker gipsløver og gipshellenere frem sine liksomantikke hoder, og i sommersesongen fylles gressplenene med sittegrupper i hvit plast.

Både ute ved holmene og inne på Råberga Strand er strandsteinene overgrodd med sleipe alger. Blæretangen er også algeinfisert, og siktdybden er kanskje halvparten av hva den en gang var. Bebyggelsen i Råbergaåsens sørhelling er tettere enn før, de diskré, tilbaketrukne mursteinsvillaene har fått konkurranse av prangende, marengsaktige privatslott. Og oppe på åskammen, like ved De Fire Himmelretningers Plass, troner et åtti meter høyt vanntårn, en gigantisk betongsopp som betjener Råberga og Österkulla og deler av Nordsjö, og som i klarvær skal være synlig helt borte fra den estiske kysten.

Nord for åsen, inne i selve tettstedet, er de fleste bygningene nye. Skalpererskens hus hvor også postkontoret holdt til, er borte, og det samme er Östermans butikk og FBKs store men gisne kniplingsvilla med de knirkende gulvene, hvor menigheten holdt onsdagsklubb for oss barna. I stedet domineres landskapet av et ti mål stort Spareland og et fire etasjes glasshus reist av en helsingforsisk konkursbaron en gang på åttitallet, senere overtatt av Nokia. Det er også en drive-in hamburgerbar med den velkjente gule M'en på taket, og filialen later til å gå bra: unggutter kommer kjørende helt fra Helsingfors' østre forsteder, etterpå sitter de i bilene sine på den asfalterte snuplassen, hører på Radio Energy og drikker boksøl og skråler.

Steinkirken er i behold, selvsagt, og den skyggefulle kirkegården, men den sistnevnte er fullsatt; nå for tiden stedes råbergaboerne til hvile på Furumo nord for Helsingfors. Og enda et lite stykke nordover langs Råbergaveien, på en liten kolle med furutrær, ligger skolen jeg gikk på. Hovedbygningen er fra tredvetallet og i tre etasjer, den er grovrappet og gul og ren i linjene, og gjennom glassveggene i skjøten mellom det gamle huset og femtitallsannekset kan man fremdeles se barn og tenåringer bevege seg opp og ned i vindeltrappen. Men barna er blitt finskspråklige: de svenske barna går nå på Östersundom eller Blomängen i østre Helsingfors mens de er små, senere på Nickby eller Brändö Gymnas.

Og på idrettsplassen nedenfor skolen er det ikke noe sleggebur lenger, og i den røde løpebanen spirer tuer av rufsete ugress.

*

Herregården står der den alltid har stått, og om den har jeg lyst til å fortelle en historie.

I min barndom var Råberga Gård fortsatt i Stiernwall-slektens eie. Gården sto for det meste avstengt og tom, for Stiernwallene var forretningsfolk som bodde i moderne villaer i Grankulla og Munksnäs og lignende steder, de sto opprådde overfor dette prangende arvelodd som forfedrene hadde påført dem til byrde og besvær. På treningsrundene mine pleide jeg å løpe gjennom herregårdens bjørkeallé, om høsten rev og slet vinden i trekronene, og det raslet ødslig i det gulnede løvet.

Da jeg var elleve eller kanskje tolv, i hvert fall var det på den tiden da både vanntårnet og de første høyhusene ble bygd, leide noen unge menn fra Helsingfors seg inn i den største av gårdsbygningene. De åpnet et diskotek som het Glam Manor og holdt åpent fredags- og lørdagskveldene fra april til oktober. Glam Manor oppnådde snart kultstatus blant de pene menneskene i hovedstaden, og i noen år var Råberga et svingende sted i helgene i sommerhalvåret. Kveldsbussene var fulle av smart antrukne tyveåringer inne fra Helsingfors; en kald mailørdag et av de årene fikk jeg for første gang i mitt liv se et par skikkelig trange dongeribukser, de satt på en langbent, mørk jente som kom med 18.17-bussen, det var Hermansson som kjørte, husker jeg.

De rike kom ikke til Glam Manor med buss. De rike kom sent, de kom i overfylte taxier, og når de gikk ut av bilene, hojet og skrek og fniste de. Av og til sto jeg oppe på Åsen i solnedgangen og så på støvskyene som de fartskåte taxisjåførene rev opp langs herregårdsalleen; i skumringslyset fikk støvet en fyldig gul glans. De aller rikeste lot drosjene sine vente utenfor Glam Manor mens de festet. Timene gikk, taksametrene tikket og musikken dundret utover Råberga. Den første sommeren var det mest Hello Hooray og David Bowies Starman og annen sminkerock, men i diskotekets siste sesong var det allerede sofistikert phillysoul, Rock Your Baby og Van McCoys The Hustle og slike ting. Men som oftest stanset musikken nord for tettbebyggelsen, for Åsen fungerte som en støyvoll. Den eneste som nå og da klarte å ta seg over åskammen, var den glatte soulsangeren Barry White. I kraftig nordavind kunne man i hagen hos oss høre løsrevne, intense bassganger, og så Barry selv, som på sitt uforlignelige vis brummet frem sentenser som «Aahhh … sexy, baby!» eller «How I wanna make sweet sweet love to you, woman!»

Min far Werner var allerede på den tiden en knekket mann. Han sto utenfor samfunnet, han ble sett på med mistenksomhet, han var en kjempe i lenker, en hanrei og en forstummet forfatter som viet seg til å hugge opp enorme vinterforråd av prima bjørkeved til tross for at vi hadde oljekamin og nesten aldri fyrte på peisen. Men Werner kunne fremdeles tenke, og han hadde gått et kurs som het *Milestones in American Literature* da han bodde i Cleveland. «Huck Finn er død, og det er kaptein Ahab som taler gjennom musikken deres», sa han hver gang han hadde lagt veien forbi Glam Manor og hørt musikken derfra.

På den tiden forsto jeg ikke hva han mente, og om jeg hadde forstått det, ville jeg ha protestert. For det var i løpet av Glam Manor-årene jeg etter hvert gikk lei av de daglige løpeturene mine og ble en ungdom med normalt syndige interesser. Løpingen forekom meg plutselig så ensom og monoton, og i stedet begynte jeg å henge på Esso-kafeen sammen med Jinx Muhrman og Aka Lindberg og noen til, vi røkte sigaretter og drakk litervis med kaffe og spilte bajazzo, vi ville være Råbergas berme.

I helgene drev jeg dank utenfor Glam Manor. Jeg kom aldri inn på diskoteket. Jeg var håpløst mindreårig, og i motsetning til Jinx og Aka var jeg sent utviklet og dermed sjanseløs når det gjaldt å bløffe dørvaktene. Men det gjorde bare suget sterkere, og i løpet av disse årene erstattet Glam Manor løpingen som mitt symbol på frihet og sannhet og villskap, på alt som var verdt å trakte etter i livet.

Siden, på åttitallet, ble Råberga Gård omgjort til en eksklusiv golfklubb. I dag er det landets største medieforetak som eier gården. Den benyttes til såkalte *retreats*: Man kan se kjente TV-profiler vandre langs bjørkealleen og over den gjengrodde golfbanens mykt bølgende grønnsvær. Men de går for fort, det er noe hektisk og foroverbøyd i stegene og kroppene deres, som ikke lar seg kurere bare på noen få dager.

*

Borte ved hovedveien ligger fortsatt den gamle Esso-stasjonen med tilliggende kafé hvor jeg tilbrakte mange og lange timer. Noen jukeboks finnes ikke lenger, selvsagt, og bajazzoen er også borte. En gang i tiden lå bensinstasjonen i ensom majestet her ute, men i dag er det nettopp nordover langs denne strekningen man tydeligst kan

se hvordan Helsingfors har vokst sammen med Råberga. Og vest for bensinstasjonen finnes forklaringen på hvorfor Råberga folke- og samskole ble forvandlet til Itämäen Yläaste ja Lukio: en håndfull klassisk kommunegrå, femetasjes blokker (de var de aller første blokkene som kom her ute), bak dem noen nietasjes høyhus og til slutt noen lange bygningsrekker på fire etasjer, bygd i denne uregelmessige nittitallsstilen, som en slags mellomting mellom blokker og rekkehus med en fargeskala i mild pastell: mintgrønt, lysrosa og solgult.

Og nordvest for hovedveien ligger så forstaden Österkulla, Helsingfors' ytterste utpost.

Det er forunderlig, tenkte jeg i går kveld da jeg sto ved kjøkkenbenken og fileterte fangsten, at Werners sølvfisker fortsatt står der langs kysten, at de står der i de stille evjene bak grunner og skjær som om ingenting har hendt, så nær alle forandringene og likevel så uberørte.

*

Denne beretningen har en lang vei å gå før den flyktig berører mitt voksenliv, men jeg vil likevel legge noen kort på bordet allerede nå:

Jeg flyttet fra Råberga inn til Helsingfors den sommeren jeg fylte sytten. Jeg hadde andre muligheter, men jeg valgte å bo alene i faster Marys tomme leilighet i Främlingsgatan. Så begynte jeg på Normallyceet, eller Gymnasiet Norsen som det var blitt omdøpt til.

Jeg hadde vokst opp i en familie utenom det vanlige, og de eneste virkelige barndomsvennene mine, Bjöna og Jinx Muhrman, var spesielle de også. Som styrt av en radar søkte jeg meg derfor mot byens bohemer; til tross for at så vel hippie- som venstrebølgen hadde passert sine toppunkter, fantes det stadig nok av motmiljøer i det svenske Helsingfors, og det var i disse miljøene jeg utviklet meg til mann, det var der jeg fant mine venner. Jeg fant også en livlig og åpen side ved meg selv, og jeg ble snart ganske populær (skjønt hvilken syttenåring med egen leilighet blir ikke det!)

Langs den veien har jeg vandret siden. Jeg har studert både sosiologi og diverse kunstfag, men jeg har ingen eksamen. Jeg har vært forlovet en gang og har hatt mange kvinner, men jeg har aldri vært gift og har ingen barn. Eller kanskje jeg har en sønn, men det barnet har jeg i så fall bare avlet, og kan man i slike tilfeller i det hele tatt sies å være en far?

I yrkeslivet har jeg vært en slags blanding av journalist og reklamemann. Jeg har jobbet som tekstforfatter både på Lowe Brindfors og McCann, jeg har vært redaksjonssekretær i Hufvudstadsbladet (ja, jeg har faktisk jobbet i den avisen som en sommer på begynnelsen av femtitallet bidro til å latterliggjøre min far), og i fem år på nittitallet var jeg ansvarlig for såpeseriene på en av de nye tv-kanalene.

Egentlig har jeg alltid betraktet meg selv som filosof og kunstner.

Alt jeg har utrettet, har vært løgn og blendverk.

Jeg har manipulert sjeler, min egen og andres.

Liksom vi i dag alle tjener vårt daglige brød, i det virtuelle så og på jorden.

*

Av og til kan et møte bety så mye.

Det var en vår på midten av nittitallet. Jeg hadde allerede skrinlagt mine planer om å selge villaen, eller ikke skrinlagt egentlig, det var ingen bevisst avgjørelse, årene bare gikk, og jeg fikk aldri samlet meg til å skride til verket. Og jeg hadde brutt løftet mitt om aldri mer å reise hit, jeg hadde allerede tilbrakt adskillige helger her ute, med diverse kvinner som alle hadde stønnet oppgitt over at jeg kunne *få meg til* å la et så vidunderlig sted forfalle. Og det kunne jeg naturligvis ikke. Jeg hadde fått reparert trappen på forsiden, jeg hadde fått satt inn ny ytterrute i det store panoramavinduet i stedet for den knuste, og jeg hadde leid et rengjøringsfirma og gitt dem frie hender; de hadde kastet bedervet hermetikk og annen gammel tørrmat, de hadde fjernet fuktskadde og mugne sengeklær og filleryer, de hadde vasket og bonet.

Så falt det seg slik at det ble arrangert klassetreff.

Råberga samskole, femte klasse, våren nittenseksogsytti.

Verken Esso-kafeen eller hamburgerbaren med den gule M'en var gangbare alternativer, så festen gikk av stabelen på Hotel Grand Marina i Helsingfors. Først tenkte jeg at jeg ikke ville gå. Jeg hadde allerede vært på Norsens studentjubileum, årgang 79, og var blitt skremt av den klisne nostalgien som hadde rukket å feste grep om

oss på mindre enn tyve år. Og når det var Råberga det dreide seg om, hadde jeg dessuten gode grunner til å frykte spørsmål omkring min far.

Men jeg gikk likevel, ikke til middagen, men til det ledige samværet etterpå.

Jeg var ikke edru da jeg ankom Grand Marina. Jeg hadde sittet på Poseidon kro like i nærheten og fyrt opp skikkelig, og i begynnelsen var jeg ganske bortreist. De fleste av mine tidligere klassekamerater var meg like fremmede nå som for tyve år siden, og det gjaldt uansett om de nedstammet fra Råbergaboere gjennom flere generasjoner eller var barn av hovedstadspendlerne i de karamellbrune mursteinsvillaene på sørsiden av åsen. Men jeg satt en stund ved et bord og snakket musikk med Aka Lindberg, nevø av Butikk-Österman og i sin tid Råbergas vandrende rockleksikon. Jeg vekslet noen ord med Cita Rothovius, som var bosatt i Verona og het Ciniselli til etternavn, og var like uutholdelig vakker nå som hun hadde vært våren seksogsytti.

Etterpå gikk jeg i baren, og der sto Björn Muhrman.

En gang bodde Björn og søsteren hans Janina – Jenta Som Skiftet Kallenavn I Ett Sett – i den karamellbrune villaen nærmest oss. Bjöna og Jinx hadde vært mine beste venner, og vi ble derfor stående lenge i baren og prate, bare han og jeg. Det ble en fin kveld, for vi forfalt ikke til guttenostalgi, vi fråtset ikke i gamle lærere og ikke i Det-Var-En-Gang-puppene til de nå femogtredve år gamle kvinnene, og heller ikke i de gamle idrettsprestasjonene, som både Bjöna og jeg dessuten manglet. Snarere var det som om vi følte hverandre på pulsen, vi lyttet og sammenlignet og bedømte og kunne begge konstatere at den andre hadde klart seg rimelig bra, i hvert fall i det ytre. Bjöna var systemprogrammerer i et hollandsk datafirma og hadde flydd hjem ens ærend til klassetreffet. Han var gift, fortalte han, med en hollandsk kvinne, og de hadde fire barn. Han var like skarpsindig som før i tanke og tall, den eneste forskjellen var at han nå formelig strålte av selvtillit. Dette var en ganske annen Bjöna enn nerden som alltid fikk rene seksere på matteprøvene og dyrket Stravinskij, mens vi andre botaniserte i dusinpopens jungel og hånte ham for hans bråmodne intellekt.

Det kom raskt frem at Bjöna var klar over at Werner var død, men han gikk ikke nærmere inn på temaet. I stedet snakket han om Janina, og han kalte henne *Janna*, mens jeg holdt fast ved navnet fra de senere tenårene og de første årene i Helsingfors – *Jinx*. Han fortalte at hun

hadde kommet inn på en kunstskole i Göteborg på slutten av åttitallet. Siden hadde hun bodd sammen med en senegaleser i en forstad utenfor London og fått et barn med ham. Men forholdet hadde havarert, og etter hvert hadde Jinx blitt skylt i land på Ålands strender, hun hadde funnet seg en type i Mariehamn og fått enda et barn, sitt tredje. Men etter en stund var øyriket blitt for trangt for henne – den nye mannen hadde ikke fikset kompisenes vitsing om mulattbarnet, lot Bjöna skinne igjennom – og nå bodde hun igjen i Göteborg, hun var kunstanmelder i en dagsavis og var begynt å male igjen og hadde det relativt bra. Bjöna la heller ikke skjul på at Jinx en periode hadde vært ute å kjøre, at hun hadde hatt et alkoholproblem. «Men hun kom seg opp igjen av egen kraft,» sa han stolt. «Hun kom seg opp på pur viljestyrke.»

Mot slutten av kvelden da vi var blitt temmelig beruset av alle whiskypjolterne vi hadde truet på hverandre, dreide praten inn på de siste årene før jeg forlot Råberga. Og det var da Bjöna plutselig sa: «Jeg forsto det jo ikke den gangen, men det må ha vært jævlig for deg å bli boende der ute. Du må ha noen jævla arr.»

«Ja,» sa jeg. «Jeg har arr.»

«Du skal være klar over én ting,» sa Bjöna da. «Jeg likte alltid Werner. Det var sikkert tungt å ha ham til far, men på et vis var han likevel en bra kar.»

Denne tørre, lakoniske måten vi uttrykker oss på svensk på i Finland! På et vis var han likevel en bra kar. Jeg svarte ikke et ord, jeg fikk bare en klump i halsen. *På et vis* varmet de ordene noe helt utrolig.

*

Jeg har eid dette huset i tretten år, jeg var femogtyve da jeg arvet det. Jeg er tredje generasjon Skrake her ute. Farfaren min fikk oppført villaen (det var i slutten av tredveårene), faren min fikk den vinterisolert tyve år senere, og selv ga jeg faen i den så lenge jeg kunne.

Den storslagne funkisarkitekturen synes å tyde på noe annet, men så vidt jeg vet hadde farfar Bruno aldri tenkt seg villaen som noe mer enn et sommersted. Men det forgangne århundret hadde mange overraskelser i beredskap for sine mennesker: allerede halvannet år etter kranselaget bodde farmor Maggie og Werner og Mary her ute, Bruno var offiser og lå ved fronten, det var vinterkrig og sprengkaldt

og huset var trekkfullt, faster Mary som fylte ti år, var visstnok plaget med en forkjølelse som varte hele vinteren.

Sannheten om dette huset hvor jeg sitter og skriver disse ordene, hvor jeg sitter ved et skrivebord foran det store stuevinduet og innimellom tar en pause og ser utover Råbergafjärden og Finskebukta som burer oljete og blygrå:

Jeg hatet det.

Da jeg først hadde flyttet, besøkte jeg ikke Werner særlig ofte, selv om det tok seg litt opp de siste årene. Og da jeg arvet villaen, ble alt bare verre. Jeg ville ikke, for bildene overmannet meg. Verst var det med de Talende bildene, da jeg var ung kunne jeg ikke fordra dem, jeg kjente hvordan det begynte å rykke i ansiktsmusklene, noe veltet opp innenfra, noe jeg oppfattet som Surt, og jeg måtte skjære grimaser som en gal for å bevare sinnsroen.

Den unge mannen som var meg, oppfattet Gråt og Surhet som synonymer.

En gang, det var da vi ruslet hjem fra idrettsplassen i solnedgangen etter en av treningsøktene hans, sa Werner: «Det er vi mennesker som binder sammen himmel og jord, glem ikke det, Viki, glem aldri det.»

Se der! Jeg skrev ned et av De Talende Bildene. Men det rykker ikke i ansiktet mitt, ingen surhet velter opp, jeg skjærer ikke grimaser. Hendene som fortsetter å vandre over PC-tastaturet er stødige, og hjertet mitt slår rolig.

*

Når jeg forsøker å forstå forandringen som har skjedd med meg, streifes jeg av en trøsterik tanke: at jeg kanskje endelig har akseptert sannheten i et annet Talende Bilde, det da jeg er fjorten år og står i denne samme stuen og skriker ut mitt sinne mot Råberga og mot min mor Vera og mot meg selv, og aller mest mot Werner som nok en gang er forsvunnet, jeg er ved begynnelsen av opprøret mitt og skriker ut ting jeg aldri ville våget å skrike hvis Werner hadde vært hjemme, og da, med rolig stemme og stor ro, sier noen som er til stede i denne stuen og ser ut gjennom det samme panoramavinduet

som jeg nå står og ser ut gjennom i skrivepausene mine, denne noen sier:

«Hvor kjærligheten er betinget, der finnes den ikke.»

De ordene har forfulgt meg lenge.

Jeg var så rasende den gangen; jeg hadde akkurat fått høre at Vera skulle flytte, at hun hadde leid en leilighet i Helsingfors.

Hun forsøkte å snakke med meg, men jeg hørte ikke etter. Hun ba meg bo hos henne, jeg skulle til og med få et eget rom inne i byen, hun hadde leid en treroms nettopp med tanke på det, sa hun.

Men jeg ville ikke. Jeg ville nok bort fra Råberga, mer enn noe annet i verden ønsket jeg meg bort fra Råberga. Men jeg var sikker på at denne leiligheten i Tölö ville bli mors og Riggert Holms elskovsrede, og jeg kalte henne hore og mye annet, kanskje nettopp på grunn av de ordene om kjærligheten som jeg oppfattet på barns vis, som enkle og absolutte.

Jeg visste ingenting om hvor komplisert kjærligheten kan være.

Jeg visste ikke at måtene å elske et annet menneske på er utallige.

Jeg visste ikke at en som elsker av og til ikke holder ut at den elskede ser en slik en er blitt.

I de siste årene har jeg ofte invitert Vera til å komme hit ut en uke eller en helg om sommeren, eller i hvert fall til en middag med overnatting. Men hun foretrekker å treffe meg inne i byen, hjemme hos henne på Drumsö eller i min leilighet i huset i Bergmansgatan eller på en restaurant, hun sier: «Jeg har mine minner, og det holder.»

*

Også dette er sant:

Litt etter litt, nesten uten at man merker det, begynner man å komme utover stadig oftere. Man kommer ikke lenger sammen med disse kvinnene som sukker henført og stønner og bærer seg, nei, man kommer alene. Og man lar ikke huset forfalle lenger. For jo oftere man kommer, desto oftere oppdager man ting som burde gjøres, og man blir mer og mer foretaksom, ber om anbud på både det ene og det andre fra stedets snekker, Jerker Haglund, sønn av gamle fru Haglund som drev barbersalongen og ble kalt Skalperersken, og denne snekker Haglund blir da meget glad. Etter hvert slår man seg til for lengre perioder av gangen, man anskaffer bærbar PC og et

modem og sørger for nettoppkobling til tross for at man egentlig avskyr all teknologi, og før man vet ordet av det har man etablert hjemmekontor. Man begynner å legge merke til årstidenes skiftninger igjen, om våren lytter man etter den første gjøken og håper den vil gale i vest eller øst, og en dag står man i stuen og ser regnet sige inn sørfra som et grått teppe som langsomt rulles ut nede på fjorden, og man sier til seg selv: *akkurat slik så det jo ut*. Og man hører stadig flere gamle replikker gjenlyde inne i hodet, etter en stund blir man til og med vant med den enorme skyggen som vanntårnet kaster over De Fire Himmelretningers Plass, *det er nå her ute det virkelig går an å puste*, lyder det hver gang man står der oppe og ser utover havet, og plutselig har man tettet båten og kjøpt en liten firetaktsmotor og en ny slukstang, den første på femogtyve år, og man har stelt solbærbuskene og befridd de gamle epletrærne for tørre greiner, og nesten uten å tenke over det har man en vakker dag sagt opp sin gullkantede tv-jobb, og fra da av er det bare én vei: man er en hjemvendt utflytter, og man har bestemt seg for å leve nøysomt og for å se om det fortsatt bor Språk på det raserte og glemte stedet som er ens Sjel.